

Младъ юнакъ си конь извожда
Изъ желѣзнитѣ врата,
На печалби си отхожда
На далеко по свѣта.

Съ майчина благословия
Той на коня възседна,
За честита търговия
Той намисли и тръгна.

Съ бодри, радостни надежди
Пуща се на дълъгъ пжтъ,
Безъ да мисли за прѣмежди
Или ненадѣйна смжртъ.

Като прѣзъ гора минава
Сладки пѣсни пѣе съ гласъ,
Но не много се минава,
И настава страшенъ часъ.

Силни вѣтрове духнаха
Буря голѣма стана,
Гръмъ и молния треснаха
И юнакъ си тамъ падна.

Вижте, въ тоя свѣтъ лъжовний,
Какъ се грижимъ за имотъ,
Зарадъ добрини свѣтовни
Не си жалимъ ни животъ.

Губимъ се насамъ — нататкъ,
Ставаме на всичко робъ,
А животътъ ни е краткъ,
Сетнината ни е гробъ.

мими

Отъ сънь сладъкъ кой ме буди?

Отъ сънь сладъкъ кой ме буди?
Мила майко, послушай!

Какъвъ ми е гласъ любезенъ,
Кой ме буди посрѣдъ ноцъ?